

Advent, *kairós* més que no pas *cronos*

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Advent fa renéixer, de manera especial, l'alegria en els nostres cors; potser perquè el Nadal de nostre Senyor Jesucrist ja està més a prop o també perquè aquest temps litúrgic té una bellesa i una profunditat en si mateix que fan ressorgir la joia pròpia dels cristians. De fet, són dues raons complementàries, ja que l'alegria cristiana neix i reneix del trobament amb Crist; i això és el que ens fa reviure l'Advent: el Senyor és a prop i ve a visitar-nos. Són adients aquestes paraules —de les més precioses!— de l'Escriptura: *Mira, soc a la porta i truco. Si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi* (Ap 3,20).

La nostra esperança el Senyor, que sabem que es manifestarà, ple de glòria i majestat, a la fi dels temps dona sentit a les nostres petites esperances

El temps que transcorre en l'existència de l'Església i de cada persona al llarg dels anys té un sentit ben clar: un temps en l'espera del Senyor, que sabem que es manifestarà, ple de glòria i majestat, a la fi dels temps, per portar el món i la història a la seva plenitud; d'aquí neix la gran esperança dels cristians que dona sentit i alè a les petites esperances en la lluita de la vida. Per això mateix, els cristians no entenem pas el temps com un simple succeir, esdevenir, passar inexorablement, com un *cronos*, com un simple rellotge que no para o un calendari del qual van caient irremissiblement els fulls. La nostra fe —quin regal més gran ser cristians!— ens impulsa a entendre el sentit del temps i de la història com a *kairós*: el temps propici, favorable per a la nostra salvació.

Concretament-ho encara més: el cristià no pot dir aquella expressió que tant es repeteix: «Anem fent, anem tirant.» Aquesta no és la visió cristiana de la vida. Som cridats a descobrir en els esdeveniments de cada dia la presència de Crist i els gestos que Déu ens adreça per comunicar-nos la seva paraula de consol i esperança. El temps que el Senyor ens regala és una invitació constant a contemplar-lo present en la nostra quotidianitat. El testimoniatge que els nostres coetanis necessiten de nosaltres no és pas el de la indiferència, el relativisme o la passivitat, sinó el de la joia i la pau enmig de les lluites i preocupacions, perquè tenim l'esperança posada en el Senyor, a les mans del qual estan totes les nostres vides i tota la història de la humanitat. Per això, és preemptòria la necessitat de la pregària en el dia a dia del cristià: posar-nos en silenci i a l'escolta de la Paraula per poder obrir els ulls a la presència misteriosa de Déu entre nosaltres.

